

Várpalota népe lelkesen ünnepelte hazánk felszabadulásának 10. évfordulóját

Városunkban hazánk felszabadulásának 10. évfordulóján tartott ünnepségek 3-án este fátylas felvonulással kezdődtek meg. A felvonulás után a Szabadság-téren táborláz, majd tűzijáték következett.

Vasárnap reggel zenés ébresztő keltette a város lakóit. Dél előtt a dolgozók felvonultak, a bányászzenekar, a néphadsereg díszszozadaja, úttörők, MTH tanulók, bányáink és üzemünk dolgozói indultak a Szabadság tere — egész Várpalota ünnepelt.

Az ünnepi emelvényen városunk vezetői, a pártbizottság, a tanács és más szervek képviselői, valamint vendégeink, a felszabadító Vörös Hadsereg tisztjei foglaltak helyet.

Az ünnepi beszédet Kertai Sándor elvtárs, a városi párt-vegrehajtóbizottság első titkára mondta. Beszédében hangsúlyozta: A magyar nép számára 1945. április 4-e a történelem új fejezetét nyitotta meg. A szabadság, a politikai és gazdasági függetlenség időszakát, amelynek már első 10 éve is megmutatta az országot vezető munkásosztály erejét. Kertai elvtárs beszéde után a szovjet küldöttség vezetője köszöntötte városunk dolgozóit, hazánk felszabadulásának 10. évfordulója alkalmából, további eredményes munkát, sok si-

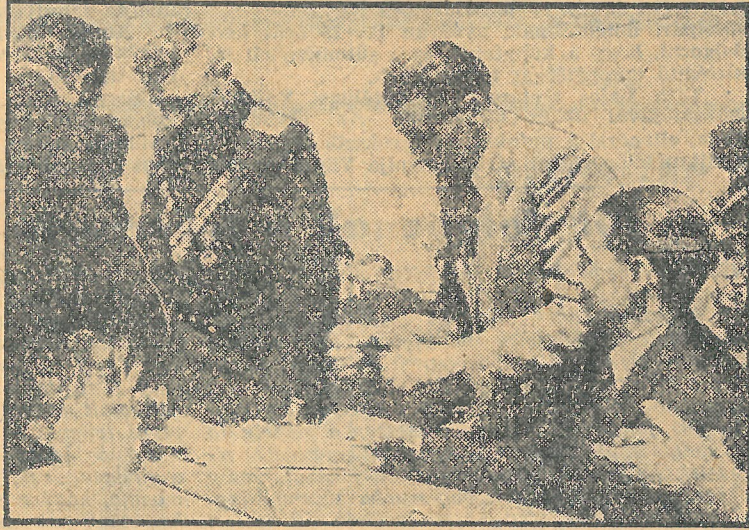
kert kívánt a felszabadult magyar népnek a szocializmus felépítéséhez.

A beszédek után került sor az ajándék átadására. A város különböző szervei megajándékozták a jelenlévő szovjet elvtársakat, akik meghatottan vették tudomásul a feljük áradó szeretet jeleit.

Az ünnepség végezetén elhelyez-

ték emlékezésünk és hálaunk jelképét, a koszorúkat, a hősi halált halt szovjet hősök emlékművére.

Az április 4-i ünnepség, hazánk, népi demokráciánk erejét a Szovjetunió iránti szeretetet mutatta, dolgozóink, városunk lakói, tettek kel bizonyították be felszabadítóink iránti hűségét, szeretetét.

A dolgozók ajándékokkal kedveskednek szovjet vendégeiknek.

A Valuska-brigád

Január végén a Ferenc-bánya pártbizottságának taggyűlésén a kollektív munkáról volt szó. Ott hallotta először Valuska Sándor kommunista a nagy brigádról szóló útmutatásokat, akkor határozta el, hogy pártfeladatának veszi a taggyűlésen hallottakat.

Valuska elvtárs a Ferenc-bánya 48-as frontjának felső szárnyán

is terven felül 1191 csille szemet termelt egy hónap alatt, ez pedig nagy szó. Ráadásul 12 szerelésük is volt márciusban és ez idő alatt tudvalevő, hogy nem lehet szelni.

A mennyiségi termelés mellett az önköltség csökkentést is előtérbe helyezte a brigád. Olcsóbbá akarták tenni a szemet. A brigádban két kommunista van, Valuska Sán-

már gondoskodtak jó és kellő mennyiségű szerszámról. Valuska elvtárs végig megy a fronton, megnézi a szénfalat és a munkahely állapotának megfelelően intézkedik arról, hogy az egész brigád legalább egyszerre hozzon be annyi fát, amennyi egy fél műszakra elegendő.

Két hónap alatt, amióta a brigád megalakult, a 15 emberből

egy sem hiányzott igazolatlanul.

Ez hatalmas eredmény és mind annak a szívós nevelő, felvilágosító munkának köszönhető, amit a két kommunista, Valuska és Módrján elvtárs és a DISZ-tagok végeznek. Hiszen a brigád DISZ-brigád, bár van 4-5 idősebb elvtárs, tapasztaltabb bányászok is, tanítják az új bányászokat. Mert a Valuska-brigád új bányászokat is tanít. Kósa József, Balogh Péter, Spitzler Ágoston, Mentis Zoltán új dolgozók, ezekkel a tapasztalt vajúrók foglalkoznak, tanítják őket a bányász szakmára, hogy milyen eredményre, azt fényesen mutatja az új bányászok havi 2000 forintos keresete, 125-130 százalékos eredménye.

Ma már nem ellenzi senki sem a nagy brigád megalakítását, a Valuska-brigád hatalmas agitációt végig ezen a téren. Ha valaki a brigád pihenő idejében jár arra, mindig hallhatja, hogy ott a beszélgetés a munkaversenyéről, a politikai életünkről folyik. Hallhatja, hogy a brigád tagjai egymással is versenyben vannak, és most a 30 forintos keresetű vajúrók is megtalálják számitásukat. Igaz, hogy néha Valuska elvtárs egy-egy lemaradónak tréfásan odaszól, — de ebben a tréfában komolyság is van: „gyerünk pajtás, mert rontod a többiek keresetét, itt mindnyájan együtt és egy mindnyájunkért dolgozunk.”

Szép és nagy munkát végzett Valuska elvtárs amikor ezt az önként magára vett „pártmegbízást” így végrehajtotta. A brigád jó példát mutat. A bányászok megelégedettek, örülnek és ma már nem egy Ferenc-bányai dolgozótól halljuk, hogy szeretnének bekerülni a Valuska-brigádba, abba a közösségbe, ahol valóban most már a szocialista szellem kezd kialakulni. A brigádnak komoly része volt a Ferenc-bánya tervteljesítésében. Ott akarnak lenni az első sorban, amikor a Várpalotai Szénbányászati Tröszt átveszi a SZOT és a Minisztertanács vándorzászlaját. Mert ez mindnyájunk célja.

dolgozik. A taggyűlés utáni műszakon összegyűjtötte a fronton lévő fiatalokat, számszerint 15 bányászt és elmondta nekik a tervét. Elmondta, hogy brigádot akar alakítani, meghozza olyant, amely megmutatja, hogy nem tűr meg maga közt igazolatlan mulasztót, olyant, amelynek tagjai segítik egymást, tanítják az új bányászokat.

A felső szárnyon dolgozók örömmel csatlakoztak Valuska elvtárs felhívásához, voltak közöttük olyanok is igaz, akik eddig 25-30 forintot kerestek műszakonként. Azt gondolták, hogy közös munkával többet tudnak keresni, hiszen majd segítik a tapasztaltabbak. S így is lett. Ma már a 15 tagú brigád megkeres havonta 2500 forintot fejeként.

De ne vágjunk elébe az eseményeknek.

Sok ellensége is volt a brigádnak,

főleg az alsó szárnyon az egyéniben dolgozók gúnyolták őket. Volt a gúnyolódók között kommunista is. De aztán a pártbizottság vezetője beszélt velük, s egyre jobban elismerték a brigád eredményeit.

Persze van mit elismerni. Valuska Sándor 15 tagú DISZ brigádia március havi tervét 129,3 százalékkal teljesítette. 3891 terv csilléjével szemben 5030 csillét adott ki. Vagy-

dor és Módrján József. Ezek az elvtársak beszéltek a brigádnak arról, hogy csak úgy lehet jobb életet teremteni, ha olcsóbban termelünk, ha jól termelünk. S ennek az lett az eredménye, hogy a Valuska brigád márciusban a munkájához 832 darab raboltfát és 1625 darab rabolt deszkát használt fel. Ez a nagymennyiségű famegtakarítás a Valuskák által kitermelt szemet olcsóbbá tette.

A legérdekesebb az egész brigádban, hogy nincs egy sztahanovistájuk sem, csupa közepes képességűnek ismert bányászból alakított Valuska elvtárs ezt a brigádot. Es ezek a „közepes” bányászok megmutatták, hogy igenis a közepes teljesítményűek állaga döntő és ma már ott tartanak, hogy lesz sztahanovistájuk, meghozza nem is egy, hiszen olyan kiváló dolgozók vannak, mint Szép Pál, Vidik Lajos, Németh József és még sokan mások.

Hogyan dolgozik a Valuska brigád? A 48-as front felsőszárnyát teljes egészében az ő brigádjuk foglalja el. 21 fogásban 63 m hosszban dolgoznak a frontomlokon. 11 vajúró és 4 csillés van a brigádban. Két-három embert minden műszak előtt korábban leküldenek a szerszámokért, mire a brigád leér, addigra az előre küldött dolgozók

VILÁG PROLETÁRIAI EGYESÜLJETEK!

A szakszervezet verseny munkájáról

A márciusi tervet, bányászaink hősi munkája nyomán, sikerült teljesíteni. Az akadályokról többször írtunk, a gázzsabadulás és a Skyp-akna 23-i üzemkiesése körülbelül egy nap termelését vették el a munkaidőből. Ennek ellenére a márciusi tervet 100% százalékra teljesítettük, 82 vagonnal adtunk többet tervünknek.

Ha a negyedévi tervteljesítést fölülvizsgáljuk, büszkén nézünk vissza az elmúlt negyedév munkájára. 102,4 százalék a negyedévi tervteljesítés, 1222 vagon adtunk terven felül, ezenkívül az előre hozott 15.000 tonnát is kitermeltük. Ebben a nagy munkasikerben ezúttal igen hatalmas része volt a szakszervezetnek.

A felszabadulási verseny első napjaiban még nem volt jó a szakszervezeti verseny munka, ami főleg a versenyvállalások szervezésének pontatlanságából eredt. A párt vegreahajtóbizottsága foglalkozott szakszervezet verseny munkájával, és határozatot hozott a munka megjavítására. A vegreahajtóbizottság határozatai alapján a szakszervezet komoly fordulatot teremtett a versenyben. Kezdték kiértékelni a versenyt, a verseny nyilvánosságát megjavították, elkészíttek a versenytáblák, amelyeken a napi eredményeket feltüntették, ösztönözték, lelkesítették dolgozóinkat.

A szakszervezet aktívai, egyre javuló munkát végeztek lent a bányában. Sorra látogatták a munkahelyeket, a függetlenített vezetők, a bányáink dolgozóival naponta elbeszélgettek a verseny céljairól, beszéltek az összefüggésről, a több szén, és a jobb élet között. Rámutattak a hiányzások káros hatásaira, több alkalommal leleplezték álbetegeket. Határozottan állíthatjuk, hogy a szakszervezet szerepe még egy versenyben sem domborodott ki annyira, mint a felszabadulási versenyben.

Mind ezek ellenére egy egész sor hiányosság van a szakszervezet munkájában, amit azért is helyes felsorolni, hogy a jövőben ezek megszűnjenek. Első az álbetegekkel való foglalkozás. Jelentékeny számú álbeteget leplezték le, de ezzel aztán el is intéződték a dolog. Ahelyett, hogy bemutatták volna a dolgozóknak az álbetegeket, a táppénz leállításával nanirendre tértek felette. Nem kellett fel a dolgozóknak a gyűlöletet, azok iránt, akik a közösség vagyonát dezmálják. Nem tették őket pellengére, és így a dolgozók nem tudták, hogy ki közöttük az, ki álbetegecség címen húzza, a becsületes dolgozók pénzét.

A versenynyilvánosság körül is van még hiba. Még mindig nem a széles tömegeket népszerűsítik. Megbecsülendő elsőrendű eredmények a 200 százalékok, de hiba volna, örökké csak a nagyteljesítőkkel foglalkozni. Ilyen van a bányánknál 100-200, de 100-tól 120 százalékot teljesítő van ezer. És éppen ezért ezeket kell első sorban népszerűsíteni, mert ezek a bányászok is becsületesen dolgoznak, a 100 százalék eléréséért.

Véleményünk szerint hiba, hogy a szakszervezet keveset törődik a villámmal. Mondhatja jogosan a szakszervezet vezetősege, hogy a villám nem az ő foglalkozása, nem az ő feladata. Ennek ellenére, mi azt állítjuk, hogy ilyen nagyszerű agitációs eszköz, amely gyorsan a dolgozók kezébe jut, nem szabad kizsákolatlanul hagyni, ha nem is a szakszervezet irányítja.

Ezek azok a hiányosságok, ami a verseny munkában még megtalálható. Természetesen az eredmények túlszámnyalják ezeket, és a szakszervezeti aktívák munkájában ezek a döntők. Végeredményben, a verseny szervezéstől, a nyilvánosságtól kezdve a szállók látogatásáig, megmutatkozott, hogy mindjobbban megértették a szakszervezet vezetői feladatukat. Jobban összekovácsolódtak és ez ígért a következő versenyek sikeres végrehajtására.

Ujabb nagy feladatok előtt állunk, bíznunk benne, hogy a szakszervezet munkája, az újabb feladatok végrehajtása során még jobban megjavul, még tevékenyebb részt vesz a tervteljesítésből, a Minisztertanács és a SZOT vándorzászlajának elnyeréséért indított versenyben.

Ligmann elvtársnő — Ligmann néni

Ligmann Károlyné

Mint mindenkinek, neki is megvan a története, ami elvezette a mai beosztásához és képessé tette, hogy sokoldalú munkáját jól ellássa.

A bányában kezdte ő is 1952-ben, erről az időről szerényen, de mégis érezhető büszkeséggel beszél. Büszke arra, hogy fizikai munkával kezdte és tudja azt is, hogy éppen ebben a munkakörében tudott legközelebb kerülni az emberekhez, ismerte meg életüket, örömeiket és bajait egyúttal. Lehetőség lett volna, hogy a külszínen valami könnyebb beosztást kapjon, de nem akarta. Ragaszkodott a bányához, amit megszokott és megszeretett. Amikor aztán mégis külszínre került, aktívan bekapcsolódott a társadalmi életbe is, mert úgy érezte, hogy szükség van rá.

Ahogy telt az idő, úgy lett tapasztaltabb, úgy tudott a különböző bajok intézésére egyre megfélelőbb módot találni. Még ma is — különösen a lakások kiutalásánál — számtalan olyan kérdéssel találkozunk, aminek az elintézése nem a leghálásabb. De nem ingadozik, mert tudja mit csinál. Azt tartja, hogy a dolgozók bajainak intézésénél sok mindent figyelembe kell venni. Szociális helyzetüket, a munkához, az üzemhez való viszonyukat és kéréseiket, ennek alapján kell elbírálni. Ezek az ő érvei, és valljuk be, hogy ezek az érvek elvitathatatlanok, amelyeket azoknak is meg kell érteni, akiknél a lakás elintézése nem az elképzelés szerint történt.

Egy apró, de nagyon jellemző dologgal egészítettük ki Ligmann elvtársnő képét. A rövid idő alatt, amit iródjában töltünk, legalább nyolcan jöttek és legalább nyolcan mondták, Ligmann elvtársnő, Ligmann néni. Olyan őszintén és bizakodással sietett feléje ez a megszólítás, ami önmagában is a szeretetről és megbecsülésről beszél.